

Kapitola první

Dívám se, jak jeho auto zastavuje na parkovišti. Dívám se, jak z něj vystupuje. Viděl by mě koutkem oka, jak se k němu blížím, ale on se na mě nedívá. Míří do školy, aniž by si všimnul, že tady stojím. Mohla bych na něj zavolat, ale to nemá rád. Říká, že tak to dělají zoufalé holky – věčně halekají na svoje kluky, aby se jim připomínaly.

Není to fér, že já mám oči jenom pro něj a on si mě ani nevšimne.

Přemýšlím, jestli mě třeba nepřehlédnul kvůli tomu, co se stalo včera večer. Přemýšlím, jestli jsme pořád rozhádaní. Jak to tak bývá, pohádali jsme se o hloupost, zatímco ty ostatní, nehloupé věci zůstaly pod povrchem. Jenom jsem se ho zeptala, jestli chce v sobotu jít na večírek ke Stevovi. Nic víc. On se mě místo odpovědi zeptal, proč se ho v neděli večer ptám na to, co bude dělat příští sobotu. Řekl, že to tak dělám pořád, že ho uháním, jako kdybychom nemohli

dělat nic, co není měsíce dopředu naplánované. Řekla jsem mu, že není moje chyba, že se tak bojí plánování a nechce se dopředu bavit o tom, co budeme dělat.

Chyba. Říct, že se něčeho bojí, byla veliká chyba. Z celé té věty asi slyšel jenom tohle jediné slovo.

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš,“ řekl mi.

„Mluvila jsem o tom večírku, co bude v sobotu večer u Steva,“ odsekla jsem, možná až příliš nakvašeně. „To je všechno.“

Ale není to všechno. Justin mě miluje a nenávidí zrovna tak, jako já miluju a nenávidím jeho. Vím to. Oba máme svoje spouštěcí mechanismy – témata, která nás spolehlivě rozčílí – a měli bychom se jim vyhýbat. Ale někdy si prostě nemůžeme pomoci. Známe se až moc dobře, ale ne zas tak dobře.

Miluju kluka, který se bojí budoucnosti. A jako blázen ho pořád nutím k tomu, abychom ji společně řešili.

Jdu za ním. Jasně že jdu. Jenom zoufalá holka by se na svého kluka vztekala kvůli tomu, že si jí nevšiml na parkovišti.

Když za ním mířím k jeho skříňce na chodbě, přemýšlím, kterého Justina tam asi najdu. Asi to nebude Milý Justin, protože ten se ve škole obvykle nevyskytuje. Ale doufám, že to nebude Vzteklý Justin, protože nic *tak* špatného jsem snad neudělala. Doufám, že to bude Pohodový Justin, protože toho mám docela ráda. S Pohodovým Justinem se většinou dokážu v klidu domluvit.

Stojím tam a dívám se, jak si ze skříňky vyndává učebnice. Zírám mu na zátylek, protože miluju jeho zátylek. Je na

něm něco tak smyslného, že bych k němu nejraději přiběhla a políbila ho.

Konečně se na mě podívá. Nevyznám se ve výrazu jeho tváře, aspoň zpočátku ne. Jako by se snažil odhadnout, jakou mám náladu, a já se přitom snažím o totéž. Možná to je dobré znamení – možná si o mě dělá starosti. Anebo je to špatné znamení – nechápe, co tady dělám.

„Ahoj,“ řekne nakonec.

„Ahoj,“ odpovím.

Dívá se na mě jako na zjevení. Určitě si myslí, že je něco špatně. Kdykoli se na mě zadívá, najde si něco, co je špatně.

Ale nic neříká. Což je zvláštní. A pak, a to je ještě zvláštnější, se mě sám zeptá: „Jsi v pohodě?“

Asi vypadám opravdu příšerně, když se mě takhle ptá.

„Jasně,“ řeknu, jako by mě taková otázka zarazila. Protože nevím, co chce vlastně slyšet. *Ne, nejsem v pohodě* – to bych mu po pravdě měla říct. Ale to není to pravé, co by chtěl slyšet. To vím jistě.

Jestli to je nějaký chyták, tak se mi vůbec nezamlouvá. A jestli to je odplata za to, co jsem řekla včera večer, tak doufám, že ho to rychle přejde.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptám se, ačkoli si nejsem jistá, jestli chci znát odpověď.

A on řekne: „Ne, vůbec se na tebe nezlobím.“

Lhář.

Když máme nějaký problém, jsem to většinou já, kdo se s ním trápí. Trápím se za nás oba. Jen mu to nemůžu dávat moc často najevo, protože pak to vypadá, jako bych se vytahovala, že já vím, co se děje, zatímco on ne.

Nejistota. Mám se zeptat na včerejší večer? Anebo mám

raději předstírat, že se to nikdy nestalo – že se to vůbec nikdy nestává?

„Ještě pořád se mnou chceš jít na oběd?“ zeptám se. A hned si uvědomím, že už se zase snažím plánovat.

Možná nakonec opravdu budu zoufalá holka.

„No jasně,“ řekne Justin. „To bude super.“

Kecy. Utahuje si ze mě. Určitě.

„Bude to fajn,“ dodá.

Podívám se na něj a zdá se mi, že to myslí upřímně. Možná dělám chybu, když pořád ve všem vidím jenom to nejhorší. A možná si teď kvůli mně připadá hloupě, že jsem byla tak překvapená.

Vezmu ho za ruku a stisknu ji. Jestli je ochoten na včerejší večer zapomenout, tak já taky. Takhle to uděláme. Když se nehádáme o nějakou pitomost, je nám spolu dobře.

„Jsem ráda, že se na mě nezlobíš,“ řeknu mu. „Jenom chci, aby všechno bylo v pohodě.“

Ví, že ho miluju. Já vím, že on miluje mě. V tom problém není. Problém je vždycky v tom, jak se s tím vypořádat.

Čas. Zazvoní zvonek. Znovu si musím připomenout, že škola neexistuje jenom proto, abychom se měli kde vídat.

„Tak zatím,“ řekne.

Držím se toho. To je to jediné, co mi umožní přežít prázdnotu, která následuje.

Dívala jsem se na jeden ze svých oblíbených pořadů a jedna manželka v něm říkala: „Je to debil, ale je to *můj* debil.“ A já si říkala: *Sakra, pro tohle bych vážně neměla mít pochopení, ale mám, a nakonec – co na tom? V tom bude asi*

podstata lásky – v tom, že někoho miluju, přestože na něm vidím i nedostatky, protože vím, že sama mám taky svoje chyby, a možná ještě větší.

Když jsme šli na první rande, na večeři do TGI Fridays, řekl mi ani ne po hodině: „Musím tě varovat – jsou se mnou potíže. Samé potíže.“

„To takhle varuješ každou holku?“ zeptala jsem se laškovně.

Ale on se mnou nelaškoval. Odpověděl mi naprosto upřímně.

„Ne,“ řekl, „každou ne.“

Tím mi naznačoval, že mu na mně záleží. Hned na začátku.

Nechtěl mi to naznačit. Ale udělal to.

A ačkoli na spoustu podrobností naší první schůzky už dávno zapomněl, dobře si pamatuje, co mi tehdy řekl.

Já tě varoval, říkává mi, když s ním opravdu není k vydržení. Nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval!

Někdy mě to nutí přitisknout se k němu ještě pevněji.

Někdy to vzdávám a cítím se hrozně, že s tím nemůžu nic dělat.

Jediná chvíle, kdy se naše cesty během dopoledne kříží, nastává o přestávce mezi první a druhou hodinou, a tak ho vyhlížím. Míváme jenom minutku, někdy i míň, ale i za to jsem vždycky vděčná. Je to skoro, jako kdybych dělala docházku. *Láska? Zde!* I když jsme unavení (což bývá skoro vždycky) a i když si nemáme nic moc co říct, vždycky vím, že mě nemine bez povšimnutí.

Dneska se usmívám, protože když se to vezme kolem

a kolem, ráno to dopadlo docela dobře. A on se na mě taky směje.

Dobré znamení. Vždycky vyhlížím dobrá znamení.

Hned po čtvrté vyučovací hodině zamírím k Justinově třídě, ale on na mě nepočkal. Tak jdu do jídelny ke stolu, kde obvykle sedáváme. Není ani tam. Zeptám se Rebeccy, jestli ho neviděla. Řekne, že ne, a nezdá se, že by ji nějak překvapilo, že ho hledám. Nevšímám si toho. Jdu se podívat ke své skříňce, ale tam taky není. Začínám si říkat, jestli nezapomněl anebo jestli si ze mě celé ráno neutahoval. Rozhodnu se zajít se podívat k jeho skříňce, ačkoli je úplně na opačné straně budovy než jídelna. Před obědem tam nikdy nechodí. Ale dnes asi udělal výjimku, protože tam stojí.

Jsem ráda, že ho vidím, ale taky jsem úplně vyčerpaná. Je to tak vysilující. On vypadá ještě hůř, než se já cítím; zírá do své skříňky, jako by tam bylo okno. U někoho by to mohlo znamenat, že se zasníl s otevřenýma očima. Ale to Justin nedělá. Když je mimo, je opravdu mimo.

A teď je zpátky. Zrovna když k němu dojdu.

„Ahoj,“ řekne.

„Ahoj,“ odpovím mu.

Mám hlad, ale dá se to vydržet. Nejdůležitější pro mě je, abychom byli spolu. A je mi jedno, kde to bude.

Skládá si učebnice do skříňky, jako by pro něj dnešní vyučování už skončilo. Doufám, že se něco nestalo. Doufám, že to nechce vzdát. Jestli tady mám trčet já, tak chci, aby tady trčel se mnou.

Narovná se a položí mi ruku na rameno. Něžně. Až příliš

jemně. Kdybych to udělala já jemu, bylo by to normální, ale u něj je to zvláštní. Líbí se mi to, ale zároveň mě to zaráží.

„Pojďme někam ven,“ řekne. „Kam bys chtěla jít?“

A znovu mám pocit, že na tu otázku existuje jediná správná odpověď, a pokud ji netrefím, všechno pokazím. Něco ode mě chce slyšet, ale já nevím co.

„Já nevím,“ řeknu po pravdě.

Nechá svou dlaň sklouznout z mé paže a já si pomyslím: *Fajn, takže tohle byla špatná odpověď.* Ale pak mě vezme za ruku.

„Tak pojď,“ řekne.

V očích má malé jiskřičky. Energii. Světlo.

Zavře svou skříňku a táhne mě za sebou. Nechápu, co se děje. Procházíme ruku v ruce po skoro prázdných chodbách. Tohle nikdy neděláváme. Zašklebí se na mě a přidá do kroku. Připadám si, jako bychom byli malé děti. Teď už opravdu běžíme. Lidé, které míváme, se na nás dívají, jako bychom byli blázni. Je to tak směšné. Doběhne se mnou k mé skřínce a řekne mi, abych si tam taky nechala učebnice. Nechápu to, ale poslechnu ho – má skvělou náladu a já mu ji nechci ničím pokazit.

Jakmile zaklapnu skříňku, znovu vyrážíme. Ven hlavním vchodem. Úplně jednoduše. Prostě utečeme. Vždycky si říkáme, jak rádi bychom odsud vypadli, a tentokrát to opravdu uděláme. Hádám, že mě vezme na pizzu nebo něco takového. Možná přijdeme na pátou hodinu pozdě. Doběhneme k jeho autu a já se ho ani nechci ptát, co to děláme. Jenom ho chci nechat, aby to udělal.

Otočí se a zeptá se mě: „Tak kam chceš jet? Řekni mi upřímně, kam bys chtěla jet.“

Zvláštní. Ptá se mě, jako bych to byla *já*, kdo zná jedinou správnou odpověď.

Vážně doufám, že to není nějaký trik. Vážně doufám, že toho nebudu litovat.

Řeknu to první, co mě napadne.

„Chtěla bych jet k moři. Pojedeme k moři?“

Čekám, že se zasměje a řekne, že by bylo mnohem lepší, kdybychom jeli k němu domů, dokud jsou rodiče v práci, vyspali se spolu a pak se dívali na televizi. Anebo že se mi tím snažil dokázat, jak zbytečné je dělat si plány a že je mnohem lepší rozhodovat se spontánně. Anebo ať si to tedy u moře užiju, ale on že jde na oběd. To všechno je docela klidně možné, a všechny tyhle možnosti se mi zároveň promítají v hlavě.

Jediné, co opravdu nečekám, je to, že by se mu můj nápad mohl líbit.

„Dobře,“ řekne a rozjede se. Pořád předpokládám, že si ze mě jenom utahuje, ale pak se mě začne ptát na cestu. Řeknu mu, jak se dostat na dálnici – znám cestu na jednu pláž, kam jsme s rodiči v létě často jezdívali, a jestli máme jet k moři, klidně můžeme jet zrovna tam.

Dívám se na něj, jak sedí za volantem, a zdá se mi, že se mu to líbí. Měla bych z toho mít radost, ale spíš mě to zneklidňuje. Vyvézt mě na nějaké výjimečné místo, aby mi řekl, že se se mnou rozchází – to by byl celý on. Udělat to se vši parádou. Možná mě tam nechá a odjede. Nemyslím si, že by se to mělo stát. Ale je to možné. Mohl by to udělat, aby mi předvedl, že je schopen si věci plánovat. Anebo že se nebojí budoucnosti, jak jsem naznačila.

Co blázníš, Rhiannon? ptám se v duchu sebe sama. Přesně jako mi to často říkává on. A mnohdy oprávněně.

Jen si to užívej, pomyslí si. Protože nejsme ve škole. Jsme spolu.

Zapne rádio a řekne mi, ať něco naladím. Cože? *Moje auto, moje rádio* – kolikrát jsem to od něj slyšela? Ale zdá se, že to myslí vážně, a tak začnu přepínat z jedné stanice na druhou a hledám něco, co by se mu mohlo líbit. Když se na pár vteřin zaposlouchám do písničky, kterou mám ráda já, zeptá se: „Co třeba tohle?“ A já mu v duchu odpovím: *Vždyť to nenávidíš*. Ale nahlas to neřeknu. Nechám písničku hrát. Čekám, že ji nějak shodí, řekne, že ta zpěvačka zpívá, jako by zrovna měla své dny, anebo něco podobného.

Ale on se místo toho přidá.

Nemůžu tomu uvěřit. Justin si *nikdy* nezpívá s rádiem. Pokřikuje na něj. Komentuje, co říkají moderátoři. Čas od času si možná zabubnuje prsty do volantů. Ale *nikdy* nezpívá.

Napadne mě, jestli si něco nevzal. Ale už jsem ho viděla, když byl na drogách, a takhle to nikdy nevypadalo.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptám se ho.

„Líbí se mi to,“ odpoví.

„No jasně!“ ušklíbnu se.

„Ne, vážně!“

On to opravdu myslí vážně. Nesměje se, ani v hloubi duše se mi nevysmívá. Dívám se na něj a jsem si tím jistá. Nevím, co se s ním stalo, ale tohle to není.

„V tom případě...“ řeknu a začnu přepínat stanice, dokud nenajdu písničku, ze které by se můj starý Justin kroutil v křečích.

Nakonec si vyberu Kelly Clarksonovou. Písničku o tom, že co tě nezabije, to tě posílí.

Pustím ji nahlas. A v duchu si říkám, jestli se přidá.

Překvapení!

Oba si zpíváme s rádiem. Nemám zdání, odkud zná slova, ale neptám se ho. Zpívám tu písničku z plna hrdla; nikdy by mě nenapadlo, že bych ji mohla mít tak ráda jako teď, protože díky ní je nyní všechno v pohodě. *My dva* jsme v pohodě. Odmítám přemýšlet o čemkoli jiném. Chtěla bych, aby nám ta písnička vydržela napořád. Protože to je něco, co jsme nikdy dřív nedělali, a je to skvělé.

Když písnička skončí, stáhnu si okénko – chci cítit vítr ve vlasech. Justin beze slova stáhne všechna ostatní okénka v autě, a najednou jako bychom se ocitli ve větrném tunelu nebo na horské dráze. Vypadá tak spokojeně. Díky tomu pohledu si uvědomím, jak málokdy ho vídám spokojeného. Tak spokojeného jako teď – jako kdyby nemyslel na nic jiného než na to, že je spokojený. Obvykle to na sobě nechce nechat znát, jako by se bál, že by mu někdo jeho štěstí mohl ukrást.

Vezme mě za ruku a začne se mě vyptávat. Na osobní věci.

Začne otázkou: „Jak se mají vaši?“

„Já nevím... Tak nějak normálně,“ řeknu. Nikdy dřív mu na mých rodičích v nezáleželo. Víím, že by chtěl, aby ho měli rádi, ale protože si není jistý, co si o něm myslí, raději předstírá, že mu na tom vůbec nezáleží. „Víš, jak to je. Máma se snaží držet všechno pohromadě, ačkoli s tím sama vůbec nic nedělá. Táta má svoje světlé chvílky, ale že by s ním byla nějaká zábava, to tedy moc není. A čím je starší, tím jako by mu na všem záleželo méně a méně.“

„A jaké to je teď, když Liza odjela na vysokou?“

Když mi tu otázku položí, trochu to zní, jako by sám na sebe byl hrdý, že si pamatuje jméno mé starší sestry. Tohle je ten Justin, kterého znám.

„Já nevím,“ řeknu mu. „Víš, že jsme nebyly žádné nejlepší kamarádky, spíš jsme spolu žily ve stavu průměří. Neřekla bych, že mi doma chybí, ačkoli něco bývalo snazší, dokud bydlela s námi, protože jsme na to byly dvě, rozumíš? A teď ani nezavolá. Ani když jí máma telefonuje a nechá vzkaz, nezavolá jí zpátky. Ne že bych jí to vyčítala – určitě má důležitější věci na práci. Vlastně jsem vždycky tak nějak tušila, že jak se jednou odstěhuje z domu, už se nevrátí. Takže mě to nijak zvlášť nepřekvapuje.“

Jak tak mluvím, dojde mi, že se blížím k citlivému tématu – co bude, až skončíme na střední. Ale nezdá se mi, že by si to Justin bral osobně. Místo toho se mě zeptá, jestli se mi nezdá, že je to letos ve škole nějaké jiné. Což je divná otázka. Takovou bych čekala od své babičky. Ne od svého kluka.

Jsem obezřetná.

„Já nevím. Škola je otravná. To platí pořád. Ale víš... sice už se těším, až to budeme mít za sebou, ale taky si dělám starosti, co bude potom. Ne že bych si něco plánovala. To ne. Já vím, že si myslíš, že pořád vymýšlím nějaké plány, ale když se podíváš, co všechno jsem zatím podnikla, abych se připravila na život po maturitě, tak neuvidíš vůbec nic. Plavu v tom stejně jako všichni ostatní.“

Sklapni, sklapni, sklapni, říkám si v duchu. Proč o tom zase začínáš?

Ale možná k tomu mám důvod. Možná o tom začínám proto, že chci vidět, jak zareaguje. Justin mě celou dobu zkouší, ale já v tomhle ohledu taky nejsem úplně bez viny.

„Co si o tom myslíš ty?“ zeptám se zkusmo.

A on řekne: „Upřímně řečeno já se prostě snažím žít ze dne na den.“

To vím. Ale oceňuju, že to dokáže říct takhle, jako by se sám snažil mi dokázat, že jsme na stejné lodi. Čekám, jestli neřekne ještě něco víc, třeba něco o včerejšku. Ale on to nechá být. A za to jsem mu vděčná.

Je to něco přes rok a já si za tu dobu říkala snad stokrát, že odteď už všechno bude lepší, že teď začneme znovu. Někdy jsem měla pravdu. Ale zdaleka ne tak často, jak bych si přála.

Nechci být tak bláhová, abych uvěřila, že se všechno může jen tak změnit. Nechci být tak bláhová, abych uvěřila, že jsme nějakým zázrakem unikli tomu, jak to mezi námi vždycky dopadá. Ale zároveň nechci popírat to, co se právě děje. Nechci popírat, že mám radost. Protože jestli mi ta radost připadá skutečná, vlastně nezáleží na tom, jestli skutečná je nebo není.

Místo toho, aby si zapnul navigaci na telefonu, po mně chce, abych mu říkala, kudy má jet. Spletu se a řeknu mu, aby sjel z dálnice o jeden výjezd dřív, ale když mi to dojde, ani trochu se nerozčiluje – prostě se vrátí zpátky na dálnici a popojede o jeden výjezd dál. Teď už mi vůbec nevrta hlavou, jestli není pod vlivem drog. Říkám si, jestli nezačal brát nějaké *léky*. Jestli ano, tak zabraly dost rychle.

Ale nic neříkám. Nechci to zakřiknout.

„Zrovna teď bych měla sedět na hodině angličtiny,“ řeknu, když konečně odbočíme na cestu k pláži.

„Já naologii,“ odpoví Justin.

Ale tohle je důležitější. Učení můžu dohnat později, ale nevím, jak bych později doháněla svůj život.